

ECLI: NL: RBSGR: 2007:9001

Instantie: Rechtbank 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 23-08-2007

Datum publicatie:

Zaaknummer(s): AWB- 05-4417

Rechters: D.A. Verburg

Concipiënten: Loen, C.D.

Zittingplaats: 's-Gravenhage

Rechtsgebieden: Belastingrecht

Inhoudsindicatie:

Vindplaatsen:

Memo:

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht, enkelvoudige belastingkamer

Procedurenummer: AWB 05/4417 CSV

Uitspraakdatum: 23 augustus 2007

Uitspraak als bedoeld in afdeling 8.2.6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in het geding

tussen

X wonende te Z, eiser,

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

1 Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft aan eiser correctienota's betreffende premies werknemersverzekeringswetten over de jaren 2000 tot en met 2004 opgelegd. Deze nota's zijn nadien gecorrigeerd.

Verweerder heeft bij besluit van 24 mei 2005, voor zover hier relevant, het door eiser hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Eiser heeft daartegen bij brief van 29 juni 2005, ontvangen bij de rechtbank op 30 juni 2005, beroep ingesteld.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

Eiser heeft vóór de zitting nadere stukken ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 juni 2006. Namens eiser is verschenen mr. A. Verweerder is, met kennisgeving aan de rechtbank, niet verschenen.

Bij beslissing, verzonden op 21 februari 2007, heeft de rechtbank het onderzoek heropend. Eiser heeft de rechtbank meegedeeld geen nadere stukken ter zake van getuigenverhoren in de met deze zaak samenhangende strafzaak in het geding te kunnen of willen brengen.

Partijen hebben er in toegestemd dat een nadere zitting achterwege blijft.

2 Feiten

Bij de beoordeling van deze zaak gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

Eiser treedt op in het economisch verkeer onder de naam X, een eenmanszaak, gevestigd aan de a-sstraat 1 te Y. Dat bedrijf is met name actief in W en de regio W. Op datzelfde adres staat bij de Kamer van Koophandel B., V. B.V. ingeschreven die op 19 november 2003 failliet is gegaan. Eiser was daarvan directeur en, via zijn Holding B.V. enig aandeelhouder.

Tegen onder meer eiser loopt sinds in elk geval 2003 een strafrechtelijk onderzoek. Dat onderzoek heeft betrekking op, kort gezegd, zwart werk in de bouw, met name het bestratingswerk. Het onderzoek heeft ook betrekking op de bedrijven C en D. In het kader van dat onderzoek hebben op donderdag 30 oktober 2003 doorzoekingen ter inbeslagneming plaatsgevonden in vier woningen, waaronder de woning/kantoorruimte van eiser. Daarbij is (een deel van) de administratie van verschillende ondernemingen in beslag genomen.

Met toestemming van de Officier van Justitie in dat onderzoek heeft verweerder een onderzoek werkgeversfraude ingesteld. P en Q, rapporteurs, hebben daarvan een rapport, gedateerd 19 november 2004, uitgebracht.

Op pagina's 9 en 10 van dat rapport staat vermeld:

“4.1. Debiteurenadministratie V

Bij onderzoek in de administratie, verkregen tijdens het strafrechtelijk onderzoek, zagen wij, rapporteurs, dat in de jaren 2000, 2001, 2002 en 2003, vermoedelijk door of namens X voornoemd, gefactureerd werd aan opdrachtgevers middels facturen voorzien van:

1. de koptekst X, gevestigd a-sstraat 1 te Y
en/of
2. V BV Y, gevestigd [idem] en/of
3. een logo met de tekst V., gevestigd [idem] en/of
4. een logo met de tekst V., gevestigd [idem] en/of
5. een logo met de tekst V Holding, gevestigd [idem].

Wij zagen dat voornoemde facturen kennelijk onderdeel uitmaken van dezelfde debiteurenadministratie en onderling één geheel vormden. Wij zagen namelijk dat de nummering van voornoemde facturen, als één geheel, doorlopend waren genummerd en in zogenoemde archiefdozen dan wel ordners op volgorde van factuurnummer waren samengebonden.

Ook zagen wij, rapporteurs, dat bij facturen welke onderdeel uitmaakten van de debiteurenadministratie van X voornoemd, zogenoemde mandagenstaten waren gevoegd. Wij zagen dat op die mandagenstaten namen stonden vermeld van personen die kennelijk de werkzaamheden hadden verricht, waarop de bij die onderscheidenlijke mandagenstaten behorende facturen betrekking hadden. Wij zagen namelijk dat op de mandagenstaten een verwijzing stond vermeld naar een factuur waarop de mandagenstaat betrekking had.

Verder zagen wij dat achter de op de mandagenstaten vermelde namen een sofnummer en een inschrijfnummer KvK stond vermeld. Met deze vermeldingen wordt de indruk gewekt dat de personen die de werkzaamheden blijkens de zogenoemde mandagenstaten hadden verricht, kennelijk zelfstandig ondernemer waren.

Voorts zagen wij, rapporteurs, achter het merendeel van voornoemde facturen, zogenoemde werkbonden, welke werkbonden kennelijk mede als basis dienden voor de opmaak van voornoemde facturen. Dit zoals bleek uit de verwijzing naar werkbonden zoals die op facturen stond vermeld.”

Op pagina's 11 en 13 is vermeld:

“4.2. Crediteurenadministratie V”

Wij, rapporteurs, zagen dat in de administratie van X facturen en mandagenstaten waren opgenomen van zogenoemde onderaannemers. Wij, rapporteurs, zagen dat die facturen en mandagenstaten onder andere kennelijk afkomstig waren van de respectievelijke ondernemingen C, gevestigd b-straat 1 te W, D, gevestigd c-straat 1 te W en E, gevestigd d-straat 1 te Y.

Wij, rapporteurs, zagen dat namen zoals deze op de mandagenstaten van de crediteurenadministratie stonden vermeld, ook vermeld stonden op de mandagenstaten van de debiteurenadministratie van X.

Wij zagen dat achter de namen op de mandagenstaten van de crediteurenadministratie, een sofi-nummer en een inschrijfnummer KvK vermeld stond, waardoor ook binnen de crediteurenadministratie de indruk werd gewekt dat de personen die de werkzaamheden volgens de mandagenstaten hadden verricht, kennelijk zelfstandig ondernemer waren.”

Op pagina 15 staat het volgende:

“Wij, rapporteurs, zagen in de administratie van X voornoemd zogenoemde dossiermappen met daarin (kopie) uittreksels KvK en zogenoemde (kopie) VAR-verklaringen.

Door personeel van de Belastingdienst Oost/kantoor Winterswijk is onderzoek gedaan naar de juistheid van in de beslaggenomen administraties aangetroffen VAR verklaringen, naar aanleiding waarvan een ambtsedige verklaring werd afgelegd.

Uit deze verklaringen, alsmede uit een nader door de Fiod-ECD ingesteld onderzoek blijkt dat nagenoeg alle tijdens het onderzoek aangetroffen VAR verklaringen valselijk werden opgemaakt en deze falsificaties ten aanzien van derden werden gebruikt.”

Daarna volgt in het rapport verslagen van (zeer veel) getuigenverhoren die, op een aantal tegengestelde verklaringen na, er toe strekken dat door eiser (of op naam van een door hem gedreven eenmanszaak of één van zijn vennootschappen), alleen of tezamen met D, C, E, C. F of G (of een onder hun naam gedreven eenmanszaak) (met name bestratings- of hoveniers-)werkzaamheden zijn aangenomen, dat die werkzaamheden door een groot aantal werkers is uitgevoerd en dat daarvoor is betaald.

De verklaring van H, vanaf pagina 50, houdt onder meer het volgende in:

“In het verleden ben ik door X (eiser) benaderd om de administratie te verzorgen voor C, D, E en als laatste voor F.

Op papier werd door [eiser, in de verklaring telkens als “X” aangeduid] hoofdzakelijk bestratingwerk aangenomen van opdrachtgevers en vervolgens weer uitbesteed aan bedrijven op naam van C, D, E en F. Ik zeg tegen u op papier omdat in werkelijkheid de personen die het werk verrichten, eigenlijk rechtstreeks voor [eiser] werkzaam waren.

C, D, E en F waren eigenlijk te beschouwen als een uitvoerder of voorman van eiser en niet als onderaannemer van eiser.

Op naam van de bedrijven van C, D, E en F maakte ik facturen en mandagenstaten op, gericht aan de bedrijven van [eiser]. Ik maakte die facturen en mandagenstaten op in opdracht van [eiser].’

Hierna volgt een verklaring, nog steeds van H, dat het in de jaren 2000 en 2001 ging om C, in de jaren 2000 tot en met 2002 om D, in 2003 om E en in 2004 om F.

De verklaringen van eiser zelf, van pagina 77 tot en met 87 van het rapport, strekken er onder meer toe dat eiser in de relevante periode geen personeel in dienst had.

Op 8 december 2004 is H gehoord door de rechter-commissaris van deze rechtbank. Hij verklaart (telkens: in tegenstelling tot hetgeen hij in juni 2004 heeft verklaard) hierin (punt 7) dat hij geen VAR-verklaringen heeft opgemaakt in opdracht van eiser, (punt 8) dat hij niet in opdracht van eiser, maat van C het identiteitsbewijs van laatstgenoemde heeft gescand en (punt 9) dat hij niet met behulp van computertechniek en het plaatsen van foto’s van anderen identiteitsbewijzen heeft gemaakt.

Ook verklaart hij (punt 11) niet de administratie voor eiser te hebben gedaan, maar alleen facturen te hebben gemaakt en verstuurd, maar niet voor eiser. Punt 16 luidt als volgt: U (de rechter-commissaris) houdt mij voor dat ik op 7 juni 2004 heb

verklaard over een stroom van valse facturen in opdracht van eiser. Dat klopt niet. Er klopt praktisch niets van die verklaringen. De heren werkten als ZZP-er. Één van de verplichtingen is dat er wisselende opdrachtgevers zijn, anders kom je niet in aanmerking voor bepaalde dingen voor de Belasting. Daarom werd de ene keer door de een aan de ander gefactureerd en daarna weer andersom.

Punten 36 en 37 luiden als volgt:

“De raadsman houdt mij delen voor van mijn verklaring van 2 juni 2004. Ik heb nooit voor eiser gewerkt. Ik heb facturen en mandagenstaten namens D en C gemaakt en aan eiser gestuurd.

Ik heb aan [eiser] gevraagd wat er op die facturen moest staan en te horen gekregen dat daar bijvoorbeeld een BTW-nummer op moest. Als dat afstemmen wordt genoemd Ik heb nooit gepretendeerd boekhouder te zijn.

3 Geschil

Verweerder stelt zich op het standpunt dat eisers loonadministratie niet de werkelijke stand van zaken weergeeft. Medewerkers zijn niet aangemeld, facturen zijn vals en mandagen- of werklijsten zijn vals, ter afdekking van zwart betaalde lonen. Op basis van de debiteuren en crediteurenadministratie van eiser en die van bovengenoemde F (over 2004) is een redelijke schatting gemaakt van de betaalde lonen er daarop zijn de correctienota's gebaseerd. Sommige van de in de crediteurenadministratie voorkomende inkopen, te weten die van D, C en E, zijn verworpen. Eiser is in de gelegenheid geweest te reageren op het uitvoerige rapport werkgeversfraude van 19 november 2004, zodat hij niet in verdediging is geschaad door het ontbreken van eventuele stukken die in de samenhangende strafzaak in beslag zijn genomen. Van de juistheid van de getuigenverklaringen wordt uitgegaan. Deze verklaringen zijn tegenover beambten, met het onderzoek belast, afgelegd. Daarvan kan niet lichtvaardig worden teruggekomen.

Eiser voert aan dat de rechtbank deze zaak zou moeten aan houden zolang de strafzaak nog loopt.

Verweerder weigert een deel van het dossier ter beschikking te stellen, hetgeen volgens eiser niet kan. Als de zaak niet wordt aangehouden, wenst eiser dat getuigen worden gehoord. Het rapport van 19 november 2004 mag niet als bewijs dienen. In de jaren 2000 tot en met 2004 had hij geen personeel in dienst.

4 Beoordeling van het geschil

Uit met name het rapport werkgeversfraude van 19 november 2004 vloeit voldoende voort dat er zonder verantwoording in een daartoe bijgehouden loonadministratie loon is uitbetaald aan mensen die in dienstbetrekking (met name bestratings- en hoveniers-)werkzaamheden verrichten. In hetgeen eiser in beroep aanvoert, wordt dat ook feitelijk niet bestreden. Eerder in de procedure heeft eiser wel de enkele stelling ingenomen dat alle betrokkenen zelfstandigen waren. Gelet op de aard van het werk, de verklaringen van werkers en opdrachtgevers over de feitelijke gang van zaken, zoals weergegeven in het rapport, en de verklaringen over de valsheid van de VAR-verklaringen, is daarvan geen sprake. Waar het geschil zich op toespitst is of het nu eiser of een ander was die als werkgever optrad, het werkgeversgezag uitoefende. Het betoog van eiser komt er immers op neer dat hij als hoofdaannemer op zijn beurt onderaannemers, in het bijzonder C, D, E en F, aantrok om de overeengekomen werkzaamheden te (laten) uitvoeren.

De rechtbank acht hetgeen hierboven onder de feiten is aangehaald aannemelijk.

Eiser heeft gesteld dat de getuigenverklaringen leugens bevatten. Dat heeft hij onvoldoende geconcretiseerd, zodat de rechtbank aan die stelling geen gewicht toekent. Eiser heeft vervolgens gesteld dat sommige van de getuigen inmiddels van hun verklaringen zijn teruggekomen, waarvan sommigen ten overstaan van de rechter-commissaris in de samenhangende strafzaak. Aan een aanvankelijk afgelegde verklaring, ten overstaan van de daartoe aangestelde beambten, belast met een onderzoek als dit, komt groot gewicht toe en daarvan kan niet lichtvaardig

worden teruggekomen. De enkele ontkenning is onvoldoende. Voor zover de latere verklaringen zijn afgelegd ten overstaan van de rechter-commissaris zijn de verklaringen niet zodanig anders dan de verklaringen in het rapport werkgeversfraude, dat daarom alleen die latere verklaringen zouden moeten worden gevolgd. In het bijzonder over eisers stelling dat H op 8 december 2004 een andersluidende verklaring heeft afgelegd, overweegt de rechtbank dat uit die latere verklaring geen in relevante mate voor eiser gunstiger beeld te voorschijn komt; het is hooguit een terugkomen van eerdere belastende verklaringen. Ter zitting hiernaar gevraagd kon eiser niet uitleggen in welk opzicht die verklaring nu werkelijk gunstiger zou zijn; ze biedt geen of nauwelijks ontlastend bewijs. De rechtbank slaat er hierbij acht op dat H ten overstaan van de rechtercommissaris in verschillende bewoordingen over zijn eigen eerdere verklaringen in juni 2004 heeft verklaard dat deze onjuist zijn, onder meer met de opmerking dat het volledig afgesproken met C en D [was] dat we dit zouden vertellen'.

Verder gaat het om werkzaamheden die uiteindelijk door eiser zijn aangenomen. Dat hij het werkgeversgezag uitoefent ligt daardoor in de lijn der verwachting, tenzij zich een uitzondering voordoet.

Dat hij daarbij onderaannemers heeft ingeschakeld, wordt in het rapport werkgeversfraude genoegzaam ontkracht. In dit verband is ook van betekenis dat eiser in de loop van de jaren waarom het nu gaat na verloop van enige tijd weer een ander inschakelde om als beweerde onderaannemer op te treden. Een van die beweerde onderaannemers, E is bovendien tandarts van beroep. Bij hem is niet gemakkelijk aannemelijk te achten dat hij zou beschikken over een bijzondere expertise op het gebied van bestratings- en hovenierswerk. Verder bevatten de niet expliciet hierboven geciteerde verklaringen herhaalde malen opmerkingen dat degenen die het werk uitvoerden of als opzichter functioneerden reden in auto's met daarop de (bedrijfs-)naam van eiser en eveneens herhaalde malen opmerkingen dat eiser de leiding had. Ook uit de verklaringen van eiser zelf, die in het rapport zijn opgenomen, volgt niet dat C, D, E, F of nog een ander de "echte" werkgever zou zijn.

Dit alles in samenhang beschouwd, leidt de rechtbank tot de conclusie dat degenen aan wie zwart loon werd uitbetaald in dienstbetrekking stonden tot eiser. Zijn beroepsgrond dat hij geen personeel in dienst had, faalt dus.

Nu die loonbetalingen niet in zijn loonadministratie voorkomen, heeft eiser artikel 10 van de Coördinatiewet Sociale Verzekering, gelezen in samenhang met het Loonadministratiebesluit, overtreden.

Daarom was verweerder bevoegd en verplicht een redelijke schatting te maken van de omvang van de betaalde lonen en de daarbij behorende premies werknemersverzekeringswetten. Eiser heeft tegen de berekening als zodanig geen gronden aangevoerd. Ook de rechtbank ziet geen aanleiding te twifelen aan de zorgvuldigheid van de schatting.

Eisers betoog dat in deze bestuursrechtelijke zaak niet zou mogen worden beslist totdat de strafrechtelijke zaak onherroepelijk is afgedaan (zoals ter zitting toegelicht, zonodig tot na een eventueel hoger beroep en cassatieberoep), faalt. Gelet op de uitvoerige documentering van het rapport werkgeversfraude, in 94 pagina's, valt niet zonder nader betoog van eiser in te zien dat eiser zich onvoldoende zou kunnen verweten indien hij niet de beschikking heeft over in het strafrechtelijk proces in beslag genomen stukken.

Nu deze grond van eiser gaat over zijn eigen boekhouding had het op zijn weg gelegen om te specificeren over elke voor zijn bewijsvoering relevante stukken hij niet beschikt en tot bewijsvoering waarvan die zouden kunnen dienen. Eigenlijk is zijn enige inhoudelijke stelling dat hij geen personeel in dienst had.

Ook dat is onvoldoende om mee te gaan in zijn stelling dat hij zou zijn geschaad in zijn verdediging. De op deze zaak betrekking hebbende stukken zijn bovendien voldoende zelfdragend. Het is niet zo dat verweerder zich in de onderbouwing van zijn besluit zou hebben gebaseerd op stukken die in het dossier ontbreken, omdat die alleen in het dossier van de strafzaak voorkomen. Het aanbod van eiser om dan getuigen te willen horen in dit bestuursrechtelijk geding is een voorwaardelijk en bovendien onvoldoende gespecificeerd getuigenaanbod. De rechtbank volgt dat niet.

Bovendien is eiser na de zitting in de gelegenheid gesteld eventuele nieuwe getuigenverklaringen uit de strafzaak in te brengen. De rechtbank is ten slotte anders dan eiser van oordeel dat het rapport van 19 november 2004 wel als bewijs kan gelden, zoals al volgt uit het vorenstaande, Het is een consistent rapport met duidelijke conclusies. Er zijn geen aanwijzingen dat het eraan ten grondslag liggende onderzoek onzorgvuldig zou zijn geweest.

Gelet op het vorenoverwogene dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

5 Proceskosten

De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

6 Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 23 augustus 2007 en op dezelfde dag in het openbaar uitgesproken door mr. D.A. Verburg, in tegenwoordigheid van mr. C.D. Loen, griffier.

Afschrift aangetekend verzonden aan partijen op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen zes weken na de verzenddatum hoger beroep instellen bij de Centrale Raad van Beroep, Postbus 16002, 3500 DA Utrecht.

Bij het instellen van hoger beroep dient het volgende in acht te worden genomen:

- 1 - bij het beroepschrift wordt een afschrift van deze uitspraak overgelegd.
- 2 - het beroepschrift moet ondertekend zijn en ten minste het volgende vermelden:
 - a. de naam en het adres van de indiener;
- 1 - bij het beroepschrift wordt een afschrift van deze uitspraak overgelegd.
- 2 - het beroepschrift moet ondertekend zijn en ten minste het volgende vermelden:
 - a. de naam en het adres van de indiener;
 - b. een dagtekening;
 - c. een omschrijving van de uitspraak waartegen het hoger beroep is ingesteld;
 - d. de gronden van het hoger beroep.